

operatørselskab, der på vegne af rettighedshaveren forestår det praktiske arbejde i forbindelse med efterforskning og udvinding af olie og gas. Uanset om udbudet gennemføres af den formelle rettighedshaver eller af et særligt operatørselskab – således som det er sædvanlig praksis indenfor olieindustrien – vil der nemlig kunne anlægges sag efter § 6 mod såvel den formelle rettighedshaver som mod det operatørselskab, der på vegne af rettighedshaveren forestår efterforskningen og/eller udvindingen af olie og gas m.v.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 4 indeholder regler om adgangen til at indbringe Klagenævnets afgørelser for domstolene. Som noget nyt præciseres det i stk. 4, 3. pkt., at Klagenævnets afgørelse om afvisning af en sag efter stk. 1, 2. pkt., ikke kan indbringes for domstolene, idet bestemmelsen i § 6 giver mulighed for, at der anlægges selvstændig retssag mod de ordregivere, der er omhandlet i stk. 1, 2. pkt.

Til nr. 5.

Den foreslåede § 6, stk. 1, indeholder en generelt gældende straffebestemmelse for overtrædelse af udbudsreglerne. Overtrædelse kan straffes med bøde.

I de tilfælde, hvor Klagenævnet efter § 5, stk. 1, 1. pkt., kan anvende annulation m.v., vil der normalt ikke være behov for, at det offentlige rejser tiltale efter § 6, stk. 1, idet de i § 5, stk. 1, 1. pkt., nævnte reaktionsmuligheder normalt vil være tilstrækkelige til at håndhæve udbudsreglerne.

Kontrolloven for forsyningsvirksomhed (direktiv 92/13) giver medlemsstaterne mulighed for på den ene side at vælge mellem de fra kontrolloven for offentlige kontrakter kendte reaktionsmuligheder – annulation af ulovlige beslutninger, afbrydelse af udbudsproceduren eller pålæg om lovliggørelse – eller på den anden side krav om betaling af et bestemt beløb, såfremt overtrædelsen ikke bringes til ophør eller undgås, jf. artikel 2, stk. 1, litra c, i kontrolloven for forsyningsvirksomhed.

Efter den gældende klagenævnslov er der alene mulighed for at anvende bødesanktionen over for ordregivere, der på grundlag af særlige eller eksklusive rettigheder udnytter et geografisk område med henblik på efterforskning eller udvinding af olie, gas, kul eller andet fast brændsel.

De foreslåede bestemmelser i § 6, stk. 2 – 5, der alene gælder for en ordregiver, som udnytter et geografisk område med henblik på efterforskning efter eller udvinding af olie, gas, kul eller andet fast brændsel, indebærer, at man fastholder princippet om, at bødesanktionen skal være det primære sanktionsmiddel over for disse særlige ordregivere, hvis de overtræder udbudsreglerne.

Som nævnt i bemærkningerne til nr. 5, skal udtrykket «ordregiver, som udnytter et geografisk område med henblik på...» forstås således, at såvel den formelle rettighedshaver som et eventuelt operatørselskab er omfattet af bestemmelsen, det vil sige, at såvel rettighedshaveren som operatørselskabet kan sagsøges efter bestemmelserne i § 6.

Ved fastsættelse af bødens størrelse over for disse ordregivere skal der tages højde for, at artikel 2, stk. 5, i direktiv 92/13 (kontrolloven for forsyningsvirksomhed) blandt andet foreskriver, at «Det beløb, der skal betales i henhold til stk. 1, litra c, skal være stort nok til at afholde ordregiveren fra at begå en overtrædelse eller fortsætte med en overtrædelse.»

Den foreslåede bestemmelse i stk. 3 åbner muligheder for, at Sø- og Handelsretten over for disse ordregivere i visse tilfælde også vil kunne annullere ulovlige beslutninger, afbryde udbudsproceduren eller give pålæg om lovliggørelse af deres udbudsforretninger.

Efter stk. 3 kan disse reaktionsmidler alene anvendes af Sø- og Handelsretten, såfremt det offentlige rejser en straffesag mod den pågældende ordregiver, som kan medføre højere straf end bøde, eller hvis det offentlige indtræder i en sag, som en privat har rejst i medfør af stk. 2. Når det offentlige rejser en sådan straffesag, skal Sø- og Handelsretten efter stk. 5 afvise en privat sagsøgers påstand om bødestraf efter bestemmelserne i stk. 1 og 2, men Sø- og Handelsretten kan i stedet anvende de reaktionsmidler, der er nævnt i stk. 3 – forudsat at den private sagsøger nedlægger påstand herom.

Af samme grund foreskriver stk. 3, at der kan nedlægges påstand om anvendelse af de nævnte reaktionsmidler, uanset om dette sker i forbindelse med en privat straffesag, der er anlagt i medfør af stk. 2, eller om der anlægges en sag mod en sådan ordregiver, hvor den private sagsøger alene nedlægger påstand om anvendelse af de i stk. 3 nævnte reaktionsmidler.

En sag, hvor en privat sagsøger alene nedlægger påstand om anvendelse af de i stk. 3 nævnte reaktionsmidler, kan for eksempel finde sted, hvis det offentlige allerede har rejst tiltale efter bestemmelsen i stk. 5, men hvor en tilbudsgiver samtidig ønsker at kunne retsforfølge ordregiveren.

Bestemmelserne i stk. 2-5 indebærer således, at en tilbudsgiver altid vil have mulighed for at retsforfølge en ordregiver, der har overtrådt udbudsreglerne. Det må antages, at en privat sagsøger i praksis oftest vil nedlægge påstand om såvel bødestraf som om anvendelse af de i stk. 3 nævnte reaktionsmidler.